

1

Een nieuw muntstukje van vijftig eurocent redde Victor Van Sants leven. Bij het verlaten van het bankgebouw zag hij het gouden cirkeltje schitteren. Hij keek even om zich heen en bukte zich om het geldstuk op te rapen.

De kogel uit de halfautomatische SR75 trof Georges Van der Keelen pal in de rechterslaap. Het projectiel desintegreerde met explosieve kracht in zijn hersenpan en lanceerde een lichtroze brij van bloed en hersenen in de lucht. Tegelijk was er het geluid van de knal. De impact van het projectiel was enorm. De getroffen man werd letterlijk tegen de getraliede toegangsdeur gesmakt.

De tweede kogel trok een felrode streep over Van Sants nek en verbrijzelde merkwaardig genoeg beide panelen van de ingang. Een vrouwelijke klant die versteend was blijven staan met de deurklink nog in de hand, incasseerde de regen van glasscherven. Haar gezicht veranderde in een pokdalig bloedbad. De opgeschrikte voorbijgangers stoven onder luid gegil uit elkaar. Van Sant bleef onbeweeglijk op de grond liggen naast het lichaam van de man met het halve hoofd. Een derde schot bleef uit. Hij beefde over zijn ganse lichaam en ademde als iemand die voor de eerste keer een duikles krijgt. Toen hij een minuut later het geloei van een politiesirene hoorde, was hij compleet in shock.

Bankdirecteur Mark Van Goethem zat achter zijn bureau toen hij de schoten hoorde. Hij voelde het bloed uit zijn gezicht wegtrekken. Toch geen afrekening op de drempel van zijn eigen bank? Als het waar was wat hij vermoedde, kon hem dat zijn kop kosten. Dan kon aan het licht komen dat hij een aandeel had in het complot. De driestheid van de aanslag deed hem huiveren. Zijn hebzucht zou hem wel eens duur te staan kunnen komen. Van Goethem weerstond de impuls om naar beneden te rennen. In plaats daarvan nam hij de telefoon en tikte met trillende vingers het nummer van de receptie. Hij hoorde de bezetton en was blij dat hij even tijd had om na te denken.

Ben Gates sloot het raam en trok het gordijn terug op zijn plaats. Hij hurkte neer met de rug tegen de muur en overdacht de ramp. Dit was zijn eerste falen in een lange rij successen. In zijn vak moest het vroeg of laat wel eens misgaan maar hij had die mogelijkheid steeds ver voor zich uitgeschoven. Vreemd genoeg dacht hij in die eerste seconde aan het geld. De 25.000 euro voorschot zou hij moeten terugbetalen. Naar het saldo kon hij fluiten. Niet dat het iets uitmaakte voor Gates. De gemaakte onkosten, tot vandaag 5.535 euro, zou hij niet teruggeven. Dat was de afspraak en daaraan zou hij zich houden. Gates vroeg zich af of hij het veilig was aan zijn bank te vragen om het geld zomaar terug te storten. Hij schudde het hoofd in frustratie. Er waren dringender dingen te doen.

Gates demonteerde de SR75, een geliefd geweer van de Special Forces in Irak wegens zijn dodelijke accuraatheid, in een tijd die niemand hem ooit kon nadoen. De scope plaatste hij voorzichtig in een gewatteerd compartiment van zijn reistas. Aan het wapen, dat normaal geen vizier heeft, had Gates die extra uitrusting speciaal laten maken bij een oude kennis. De investering was al lang terugverdiend.

De sluipschutter keek nog even naar het oude vrouwtje op de zetel. Het leek of ze sliep. Hoewel het vreemd gedraaide hoofd op iets anders wees. Ze had Gates zomaar binnengelaten toen hij eerder op de dag had aangebeld. Het verstikken met het kussen had toch drie minuten geduurd. Hij wou zekerheid. Ze had niet eens tegengesparteld. Hij was overtuigd dat hij een daad van barmhartigheid had verricht. Het oudje wachtte toch maar op haar dood. Ze was die dag in het zwart gekleed, heel gepast op haar eigen sterfdag, vond hij dat.

Gates liep naar de deur maar keerde op zijn stappen terug. Het gebouw uit de vorige eeuw had nog een gasaansluiting. Hij liep snel naar de keuken en draaide de vier gaskoppen in de hoogste stand. Het gas siste rijkelijk uit de openingen. Hij sloeg de draagriem van zijn tas over de schouder, opende de voordeur op een kier en tuurde in de gang. Er was niemand te bespeuren. Geruisloos liep hij de trap af. Aan de overkant van de straat had zich een aantal ramptoeristen verzameld. De massa groeide maar aan. Er werd geduwd en getrokken om een goed plaatsje te bemachtigen. De politie had het lastig om de menigte op afstand te houden. Enkele agenten begonnen met het afspannen van de plaats van de misdaad. Gates liep zonder haast van het toneel weg. Halverwege de Eikenstraat trok hij zijn lederen handschoenen uit. De huurling verdween onopgemerkt en ongehinderd in de anonimiteit van de grootstad.

Georges Van der Keelen was de man op de verkeerde plaats op het verkeerde moment. Hij was twee maanden geleden met pensioen gegaan, op zijn zestigste, zoals bijna iedereen in het bedrijf. Drie jaar geleden was zijn vrouw onder een vrachtwagen terecht gekomen. Een dodehoekspiegel-ongeval waarbij haar hoofd in een pannenkoek was veranderd. Georges had maar heel kort gerouwd. Het mens had zijn leven verbrod met haar extreme gierigheid en afkeer van seks. De kersverse status van vrijgezel was eigenlijk best meegevallen. Over kinderen was er tijdens het huwelijk nooit gesproken. Een extra taboe. De levensverwachting gaf hem, volgens de statistieken, nog achttien jaar. Van der Keelen had besloten de verloren tijd ruimschoots in te halen. Het geld van de groepsverzekering, de uitkering na het ongeval, een serieuze erfenis van zijn ouders en het opgespaarde geld hadden de spaarrekeningen doen opzwellen. Georges was rijk, heel rijk naar zijn eigen maatstaven. Het saldo bedroeg bijna één miljoen euro. Niet slecht geboerd voor een onderhoudstechnicus met een diploma van de beroepsschool. Hij moest er nog aan wennen. Georges Van der Keelen had uitgerekend dat hij zowat honderdvijftig euro extra kon uitgeven, per dag! De lokale bankdirecteur had hem persoonlijk opgebeld om over zijn geldplannen te komen praten. Het was dat telefoontje dat hem fataal werd.

Commissaris Eddie Delfosse en zijn adjunct Marc Goosens arriveerden een kwartier later met hun Ford Mondeo van tien jaar oud. Van Lierde, een bonkige agent die ter plekke de leiding had, herkende de commissaris en stapte naar hem toe. Hij kwam onmiddellijk terzake.

“Eén dode man, één zwaargewonde vrouw in de bank en een mogelijke andere klant in shock. Twee schoten, waarschijnlijk afgevuurd vanaf de overkant. De tweede man heeft een licht schampschot aan de nek. Van het publiek heeft niemand zich gemeld.”

Delfosse veegde de norske trek van zijn gezicht en knikte goedkeurend. De agent had met wat overdreven ijver zijn best gedaan.

“De gewonde vrouw en de man zijn naar het Middelheim ziekenhuis overgebracht. Ik heb hun identiteit kunnen noteren. Zij zijn in elk geval niet geseind.”

De agent overhandigde een papiertje aan Delfosse die het zonder er een blik op te werpen aan zijn adjunct gaf. De commissaris stapte onhandig over het lint. De romp en hoofd van het lichaam waren bedekt met een wit doek. Hij tilde het op en keek naar de verbrijzelde schedel. Goosens was hem gevolgd en keek mee.

“Groot kaliber. Simpel klusje voor de wetsdokter,” zei hij overbodig.

“Twee schoten hé,” zei Delfosse tegen zichzelf. Hij krabde achter op zijn kale schedel. Iets wat hij altijd deed als hij nadacht.

“Lijkt sterk op een professionele klus. De verkeerde persoon is neergeschoten,” Goosens keek vol bewondering naar zijn chef. Delfosse zag niets abnormaals aan de overkant van de winkelboulevard. Dat verwachtte hij ook niet. De schoten waren waarschijnlijk uit een van de panden afgevuurd. Op de benedenverdiepingen bevonden zich uitsluitend winkels maar de bovenliggende appartementen leken ofwel bewoond ofwel gebruikt als opslagplaats. Zelf zou Delfosse het huis met de Swarovski winkel op het gelijkvloers uitgekozen hebben.

De hoogste verdieping was de enige met gordijnen die bewoond leek. De commissaris beseftte dat het een verlies van tijd en geld was om de gebouwen nu af te grendelen en uit te kammen. Dat was een zorg voor later. De dader was duidelijk geen amateur. Die had zich al lang uit de voeten gemaakt. Er bestonden andere middelen om hem op te sporen.

“Goossens, stuur een paar mannetjes naar het Middelheim. Er mag die man niets overkomen. Permanente bewaking tot we meer weten. En vlug wat, Goosens, elke seconde telt.”

Goosens nam zijn mobieltje uit zijn zak en tikte een nummer in. Hij wou nog een opmerking maken maar bedacht zich.

Ondertussen was het forensische team aan de slag gegaan. Ook vanuit het publiek flitsten de digitale camera's. Tegelijk met de wetsdokter arriveerden de zendwagens van VRT en VTM. Delfosse vloekte binnensmonds toen hij de witgelakte schotelantennes opmerkte. Toch moest hij hen bewonderen voor de perfecte timing. De twee chauffeurs laptten alle verkeersregels aan hun laars.

Jackie Verstraeten, de spichtige wetsdokter, gunde Delfosse geen blik.

“Haha, wat hebben we hier? Een moord bij klaarlichte dag in de drukste winkelstraat van Antwerpen? Dat hebben we al lang niet meer gezien.”

De commissaris en de wetsdokter spraken al een jaar niet meer met elkaar. Sinds Delfosse een luide opmerking had gemaakt over de capaciteiten van de dokter was hun relatie bekoeld. En beiden waren zo koppig dat de ruzie nog lang kon aanslepen. Ondertussen was de politie klaar met het werk in de bank zelf en hadden veiligheidsmensen de zwaar getraliede toegangspoort gesloten. Op de poort was een bord bevestigd met de nietszeggende tekst “Tijdelijk gesloten wegens omstandigheden”. Een lid van de veiligheid had voor de deur postgevat. Delfosse had de naam en het adres van de neergeschoten man laten intikken in de boordcomputer. Het resultaat was negatief. De man had een blanco strafblad. Op het scherm was zelfs geen onbetaalde verkeersboete te lezen.

Voor Delfosse was het evident dat de schutter wist dat zijn doelwit hier op dit uur en deze plaats aanwezig zou zijn. Had hij de bank verlaten of wou hij net binnenstappen op het ogenblik van de schoten? De commissaris opteerde voor de eerste mogelijkheid. Hij besloot een paar vragen te stellen aan de bankdirecteur. Toen twee journalisten naar hem toekwamen, wees hij naar Goosens. Ze waren ongehinderd onder het lint gekropen. Het was de regel dat de hoogste in rang met de media praatte maar Delfosse zondigde steevast tegen de procedure. Hij lag niet meer wakker van een opmerking meer of minder in zijn jaarlijks evaluatierapport.

De commissaris haastte zich naar de ingang van de bank. Door het traliewerk zag hij hoe het personeel druk in de weer was om de glasscherven op te ruimen. Zijn humeur was er intussen stukken op vooruit gegaan. Deze zaak was een welgekomen afwisseling na de saaie familiedrama's van de laatste maanden.

“Ik wil de directeur spreken” De man aarzelde.

“Nu direct als het even kan”, voegde hij er ongeduldig aan toe. De gorilla sprak iets in zijn explosievrije telefoon. Even later klonk een klik en de poort gleed open. Delfosse stapte de imposante hal binnen zonder de bewaker nog een blik te gunnen.

De juffrouw aan de receptie zag er nog bleekjes uit.

“Commissaris Delfosse. Ik wil de directeur spreken.”

Hij wuifde met zijn zijn badge naar de jonge vrouw die rechtstond.

“Euh, mijnheer Van Goethem wil nu niet gestoord worden. Kan ik een afspraak maken op een latere datum?”

Delfosse had moeite om zijn kalmte te bewaren.

“Kijk juffrouw, als ik binnen de minuut niet bij de directeur ben, laat ik hem door vijf agenten uit zijn bureau sleuren en in een politiecombi stoppen. U wilt toch niet dat dit het avondjournaal haalt?”

Het onthaalmeisje werd nog iets bleker. Delfosse deed er nog een schepje bovenop.

“Obstructie van het onderzoek, heet dat in ons vak. Dat kan nare gevolgen hebben.”

Het meisje greep naar de telefoon en tikte vier nummers in.

“Ene commissaris Delfosse vraagt een onderhoud”.

Ze trachtte het goed te maken. Delfosse boorde haar de grond in met zijn blik.

“Nee, nu, hij wenst geen afspraak.”

Het bleef even stil aan de lijn. Delfosse begon met zijn vingers op de balietoog te trommelen.

“Ik zal u naar zijn kantoor begeleiden. Mijnheer Van Goethem vraagt of u het kort wil houden. Hij heeft, gezien de speciale omstandigheden, nog een druk agenda.”

Delfosse dacht dat hij zou ontploffen. De trut had zijn goed humeur in rook doen opgaan. Hij had maar al te graag haar keel één minuutje dichtgeknepen. Toen hij even later een paar treden achter haar de trap opklom, kon hij niet nalaten naar haar welgevormde kuiten te kijken. Misschien zou hij beter in iets anders knijpen.

Ze namen de lift naar de derde verdieping. Er werd niets gezegd. Ook deze lift spoorde niet aan tot conversatie. Het kantoor van de directeur lag recht tegenover de liftdeur. Op de hoge deur hing een koperen plaatje met enkel de naam ‘Mark Van Goethem’. Ze duwde op de bel.

“Die gasten zijn mij hier aan het pesten”, mompelde Delfosse binnensmonds toen het tergend lang duurde vooraleer de deur openklikte. Zijn begeleidster liet hem niet voorgaan. Achter de eerste deur bevond zich nog een tweede die gecapitonneerd was. De gebruikers van het kantoor hielden blijkbaar niet van luistervinken.

De heer Van Goethem stond recht, liep op de commissaris toe en gaf hem een flauw handje. De bankdirecteur was een afgeborsteld individu. Delfosse schatte hem niet ouder dan veertig. Hij maakte in zijn dure merkkleren niet de minste indruk op Delfosse, integendeel.

“Een intrigant of een vaderszootje. Of beide”, dacht hij.

“Commissaris Delfosse, gaat u toch zitten. Hij wees naar de lage zetel voor het bureau.

“Dank je Eva, je kunt gaan. Vergeet mijn chauffeur niet te verwittigen.”

Hij wendde zich tot Delfosse.

“Ik vrees dat ik over een kwartier naar Brussel moet vertrekken. Ik hoop op enig begrip voor de situatie.”

De “je” ontging de politieman niet. Evenmin hoe Van Goethem naar haar benen en kont staarde toen ze het kantoor verliet. De gluiperd had al op drie manieren te kennen gegeven dat hij het bezoek van de politie niet apprecieerde.

“Kan ik U iets aanbieden, commissaris? Whisky, Cognac? Of liever toch een koffie?”

“Een cognac graag”.

Hij keek op zijn horloge. Het was vroeg om aan de borrels te beginnen maar Delfosse vond het prettig om de bank op kosten te jagen. De blaaskaak was tijd aan het winnen maar daar

zou hij wel snel mee afrekenen. Van Goethem liep naar een wandkast die een hele muur bestreek en opende een paneel. Een licht floepte aan in de rijkelijk gevulde bar.

“Vanaf een bepaald niveau is er geen probleem om alcohol te schenken op de werkvloer”, merkte Delfosse op. Hij dacht aan de fles wodka, verstopt onder de dossiers in een van zijn bureauladen. Die hield hij daar verborgen voor noodgevallen. Terwijl Van Goethem een groot cognacglas uit de bar nam en het royaal vulde uit een fles van een duur ogend merk dat de commissaris niet kende, vuurde hij de eerste vraag af.

“Ik wil een lijst met de personen die deze morgen een afspraak hadden in de bank, uren, namen en adressen inbegrepen”.

De directeur zette het glas neer op de rand van het bureau. Hij dacht hevig na. Van Sant was de belangrijkste klant van de bank, een privé aandeelhouder met tweeëneenhalf procent van de aandelen wat volgens Van Goethem neerkwam op een kleine vier miljard euro gerekend aan de koers van vandaag. In het land en de rest van de wereld waren maar enkele mensen die toegang hadden tot deze informatie en hij was een van de uitzonderingen.

Niet dat die kennis zo voor het grijpen lag. De financiële constructie was zodanig complex dat de naam Van Sant op geen enkele zichtbare wijze kon gelinkt worden aan de bank. Het feit dat Van Sant naar het ziekenhuis was gevoerd, bracht hem in nauwe schoentjes. Hij wist niet of Van Sant een of ander identiteitsbewijs bij zich had. Een gewone burger zou zijn siskaart in het ziekenhuis moeten afgeven maar Van Sant was geen gewone burger. Hij wist maar al te goed dat er een aanslag op het leven van Van Sant was gepleegd. De dag en het uur klopten. Met zijn positie en opinie had niemand rekening gehouden.

“Wij hebben niet de gewoonte de identiteit van onze klanten vrij te geven, commissaris. Zonder officieel verzoek is dit uiteraard niet mogelijk. Ik volg gewoon de formele regels van de bank.”

Delfosse kon zijn oren niet geloven. Deze gluisperd was niet van plan een sprietje medewerking te tonen. Het was moeilijk maar hij speelde het klaar om zonder stemverheffing te zeggen:

“Een van de gewonden is naar het ziekenhuis gebracht. Was hij een klant of een toevallige voorbijganger?”

“U kunt deze man ondervragen. U hebt mij niet nodig om zijn identiteit te achterhalen.”

Beste man”, blafte Delfosse, “u schijnt niet te begrijpen wat hier aan de hand is. Een sluipmoord op klaarlichte dag in de drukste straat van Antwerpen met een dode en zwaar gewonden. In dit onderzoek zal niemand of niets gespaard worden. En dat begint hier en nu. Capice?”

Van Goethem begreep het maar al te best. Hij besepte dat hij de commissaris niet langer voor het hoofd kon stoten.

“Goed dan, we zullen onze goodwill tonen.”

De directeur nam de telefoon op en gaf een paar instructies.

“De lijst zal beneden klaarliggen aan de balie. De persoon die op het ogenblik van de schoten de bank verliet, was de heer Van Sant, een goede klant van onze bank.”

Delfosse drong niet verder aan. Voor het ogenblik wist hij genoeg. Over een paar dagen zou hij de man in zijn kantoor vorderen en was het zijn beurt om dit strontdirecteurtje te vernederen. Hij keek er al naar uit. Delfosse mommelde iets onverstaanbaars, stond op en maakte aanstalten om naar buiten te gaan. Halverwege draaide hij zich om, liep naar het bureau toe, nam het glas cognac en dronk het in één keer leeg. In zijn haast verslikte hij zich. De alcohol verbrandde tegelijk zijn neus, keel en slokdarm. In een onbedwingbare reflex proestte hij het grootste deel van de drank op het bureau. Van Goethem keek met afgrijzen naar de mist cognac die op het lederen bovenblad neerkwam. Delfosse hoestte verder in een

zakdoek. Toen hij met dezelfde zakdoek het bureau wou schoonvegen, zag hij dat Van Goethem bijna een hartaanval kreeg.

“In hemelsnaam, commissaris, laat dat toch. We zullen de boel wel opruimen.”

Hij keek Delfosse aan alsof hij persoonlijk verantwoordelijk was voor de recente koersdalingen waarmee de bank had af te rekenen. De commissaris droop af. Hij verliet het bureel zoals een student die een beschamend slecht examen had afgelegd.